

Η Χρησιμοθηρική σχέση με τον Θεό

Ο Θεός δεν αλλάζει δεν είναι άλλοτε καλός και άλλοτε κακός δεν αλλάζει διαθέσεις ανάλογα με το τι είμαστε εμείς. αλλά το κακό αυτό ...όπως είπαμε η πλανημένη αυτή διδασκαλία δεν κηρύσσεται μόνο στην Ευρώπη...Η Θεολογία αυτή υπάρχει και στην Ελλάδα. Σε πολλούς απο αυτούς που "είναι μέσα στην Εκκλησία", αυτό είναι το πνεύμα που επικρατεί.

Έχει καταντήσει για ορισμένους να είναι και η Ορθοδοξία ένα εργαλείο "χρησιμοποίησης" του Θεού, για να "περνάμε εμείς καλά", μια θρησκεία όπως όλες οι άλλες, κατά την οποία ο Θεός αλλάζει διαθέσεις. Και πρέπει, λοιπόν, να πάμε στην Εκκλησία, για να "κατευνάσουμε" τον Θεό, να τον "μαλακώσουμε", ώστε να πάψει η οργή Του!!!!

Δυστυχώς πολλές φορές θεωρούμε τον παπά (συγγνώμη που θα το πω έτσι) σαν τον μάγο της φυλής, όπου θα πάμε και θα του πούμε "Ξέρεις, κάνε μου αυτό το πράγμα (ευχή, Αγιασμό, ευχέλαιο, ακόμη και εφτά Ευχέλαια!!, διάβασε μου την φανουρόπιτα κλπ)", για να τα βρώ με τον Θεό, για να αποκαταστήσω την σχέση μου μαζί Του, γιατί ο Θεός έχει θυμώσει μαζί μου", Έτσι νομίζουμε.

Αυτά είναι, βέβαια, τελείως ειδωλολατρικά και παγανιστικά, σκέτη δεισιδαιμονία. Έχουμε αλλοιώσει φοβερά την αλήθεια για το "Ποιός είναι ο Θεός", έχουμε ψεύτικη αντίληψη γι' Αυτόν και, συνέπεια, δεν ζούμε σωστά, δεν θεραπευόμαστε.

Η σχέση μας, ημώς των Ορθοδόξων, με τον Θεό δεν είναι αγαπητική, αλλά εμπορική, χρησιμοθηρική είναι μια σχέση στην οποία χρησιμοποιούμε τον Θεό, για να περνάμε καλά εμείς. Έχει γίνει η σχέση μας με τον Θεό παρόμοια με την σχέση που έχουν οι πιστοί άλλων θρησκειών με τους δήθεν θεούς τους (δηλ. τους δαίμονες).

Εκείνοι λένε: "θα πάω στην μάγο, θα πάω στον ιερέα, τον ινδουιστή, γιόγκι κλπ...θα του δώσω και χρήματα, φρούτα κλπ...θα κάνω την θυσία μου, και εκείνος θα διαβάσει μια ειδική προσευχή, για να μου πάνε καλά τα πράγματα, για να μην έχω αρρώστιες, να πάει καλά η σοδειά μου, να πάει καλά το αυτοκίνητο μου, το χρηματιστήριο, να βρώ ένα καλό παιδί να παντρεύσω την κόρη μου κλπ"...

Δυστυχώς έτσι συμπεριφερόμαστε πολλές φορές κι εμείς οι Ορθόδοξοι. Ένα παράδειγμα που δείχνει τον βαθμό της άγνοιας και αλλοτρίωσης μας είναι το εξής: Πάμε και λέμε: "Παππά να'ρθεις, να μου κάνεις Ευχέλαιο", έτσι... ή "να μου κάνεις Αγιασμό". "Γιατί να σου κάνω Αγιασμό και Ευχέλαιο;" ρωτάει ο Παππάς. "Ε...να, για το καλό", απαντάμε εμείς. Ποιό "καλό";..Δεν ξέρουμε τι θα πεί καλό. - Γιατί, όμως κάνουμε Ευχέλαιο; - το Ευχέλαιο είναι ειδικό Μυστήριο της Εκκλησίας που γίνεται όταν κάποιος είναι άρρωστος συνδέεται άμεσα με την Εξομολόγηση, με την μετάνοια. Πώς θα τα φτιάξεις, Αν δεν μετανοήσεις, αν δεν ζητήσεις συγγνώμη για αυτά που έχεις κάνει, πως θα αποκαταστήσεις την κοινωνία με τον Θεό;

Μήπως σκέφτεσαι πως θα "εξευμενήσεις" ένα οργισμένο και εκδικητικό "Θεό-αστυνομικό;" Αυτή είναι μια τελείως λανθασμένη αντίληψη. Διότι, προσέξτε, ο Θεός δεν έχει ανάγκη εξευμενισμού...ο Θεός πάντα μας αγαπάει.

Κι όταν είμαστε αμαρτωλοί μας αγαπάει, και όταν είμαστε δίκαιοι και όταν είμαστε στην κόλαση...ακόμα και εκεί, μας αγαπάνε. Ακόμη και όταν, εξ' αιτίας των βαριών μας αμαρτιών, γίνουμε δαιμονισμένοι, ακόμη και τότε, μας αγαπάει. Μάλιστα αγαπάει όχι μόνον εμάς αλλά και τους δαίμονες... Όλους τους αγαπάει.

Ο Θεός, βέβαια, ποτέ δεν αλλάζει. Εμείς είμαστε αυτοί που πρέπει να αλλάξουμε, να μετανοήσουμε και να επιστρέψουμε στον Θεό, ώστε να έλθει να εργασθεί μέσα μας....Με τις

αμαρτίες που κάνουμε, χτίζουμε τείχη γύρω μας και δεν μπορεί να περάσει η αγάπη, η Ενέργεια, η Χάρη του Θεού στην ψυχή μας και να μας κάνει καλά, να μας θεραπεύσει. Τότε γινόμαστε δυστυχημένοι. Αν δεν γκρεμίσεις αυτό το τείχος με την μετάνοια, όσα “μαγικά” και να κάνεις, δεν μπορείς να κοινωνήσεις με τον Θεό. Δεν γίνεται τίποτα.

Η Εκκλησία ως “Γραφείο Τελετών”

Δυστυχώς, έτσι έχουμε καταντήσει την Εκκλησία ...ένα γραφείο διαζυγίων, γάμων, και βαπτίσεων. Και έρχεται ο άλλος και σου λέει: - “Θέλω να κάνω γάμο πατερ. Να ορίσουμε ημερομηνία”. - “Ναι, να κάνεις γάμο, αλλά είσαι έτοιμος πνευματικά;” ..Αν βρεθεί ένας τόσο υπεύθυνος ιερέας, ένας με πνευματική γνώση και ποιμαντική υπευθυνότητα, και του πει: - “Εξομολογείσαι”; Θα απαντήσει: - “Γάμο σας ζήτησα, πατερ”. - “Ναι”, και αν λίγο επιμένει: “αλλά ξέρεις τι θα κάνεις;” - “Ναι”, λέει, “τι θα κάνω;” - “Τι θα κάνεις; Αν δεν εξομολογείσαι, τι γάμο θα κάνεις;” Πως θα “μπεις” στο μυστήριο του γάμου, εάν πρώτα δεν έχεις “μπει” στο μυστήριο της μετάνοιας και της κάθαρσης από τα πάθη. Τίποτα δεν θα καταλάβεις. Θα έρθεις μπροστά μου σαν να είσαι ηθοποιός. Άραγε, ο κουμπάρος ξέρει τι θα κάνει”; - “Κουμπάρος”, σου λέει ...“θα αλλάξει τα στέφανα και θα βγεί γωτογραφία με τους νεόνυμφους”. - Αυτό είναι; Δεν “μπαίνει” μέσα στην θεολογία του Μυστηρίου.

Έτσι έχουμε καταντήσει...να είναι τα μυστήρια ένα μέσο για να επιδειχθεί ο πλούτος μας και τίποτα περισσότερο. Μια “φιέστα”αντί να είναι ένα συγκλονιστικό πνευματικό γεγονός μετοχής στην Θεία Χάρη, και, αν παρατηρήσετε κανέναν δεν προσέχει! Μια τέλεια ασέβεια...Ο δε Ιερέας και οι άλλοι θεωρούνται ως απλώς οι ηθοποιοί που είναι απαραίτητοι για να παιχτεί το θέατρο! Το γράφουν, μάλιστα, και στα προσκλητήρια. Έχω δει, και έχω ακούσει για τέτοιου είδους προσκλητήρια: “Ελάτε στο σόου”, ας πούμε “που θα γίνει στον τάδε ναό”, ναι... “και θα είναι αρχιηθοποιοί οι τάδε και οι τάδε”.

Η βάπτιση και ο γάμος έχουν καταντήσει, πλέον, μια θεατρική παράσταση, γιατί ακριβώς χάσαμε την έννοια της θεραπείας. Χάσαμε το θεραπευτικό βίωμα, που δίνει το μυστήριο του Γάμου, το μυστήριο της βάπτισης, το μυστήριο της Μετάνοιας. Χάσαμε όλα αυτά που “παθαίνουμε”, όταν προσεληθούμε με τις σωστές προϋποθέσεις στα Άγια Μυστήρια της Εκκλησίας μας.

Αν, λοιπόν, δεν μας το κάνει (το “μυστήριο” που θέλουμε) ο πρώτος παππάς, θα το κάνουμε με τον άλλον, θα πάμε στον διπλανό παππά.....στην άλλη ενορία (“Αφού δεν μου το κάνεις εσύ, φεύγω...”).

[Ναι, και πράγματι θα το κάνει στην άλλη ενορία, διότι εκείνος ο παππάς είναι “βολικός” και δεν του λέει ότι πρέπει να εξομολογηθεί πριν στεφανωθεί και άλλα τέτοια “περιέργα” πράγματα]. Δυστυχώς, και μέσα στην Εκκλησία νοσούμε, νοσούν δηλαδή και τα θεσμικά πρόσωπά της Εκκλησίας.

Ο Κύριος να μας ελεήσει....

Ιερομόναχος Σάββας Αγιορείτης

Βιβλίο : Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ - Η θεραπεία της ψυχής